

BDM Formandsberetning 2022

Vi er i det andet store jubilæumsår i BDM. 2021 var hundredåret for Brødremenighedens Danske Missions tilblivelse. 2022 er hundredåret for BDM's partnerskab med Brødrekirken i Vest Tanzania. Der havde været danske missionærer i området allerede tidligere. Men i forbindelse med at Nordslesvigske Missionsforening blev til Brødremenighedens Danske Mission, var der en ny begyndelse. Nu var det Brødremenighedens Danske Mission, en naturlig udvikling umiddelbart efter genforeningen. Som missionselskab går BDM's historie altså længere tilbage end til 1922, nemlig til 1843, hvor Nordslesvigsk Missionsforening blev stiftet. Indtil 1921 havde 139 danskere været udsendt som missionærer af Brødrekirken, de fleste af dem udsendt af missionsledelsen i Herrnhut. De første rejste ud i 1746. Danskere havde arbejdet som missionærer i Grønland, Labrador, Surinam, Sydafrika Øst og Vest, Unyamwezi i Tanzania, Engelsk Vestindien, Dansk Vestindien, Njiassa Tanzania (Sydhøjlandet), Antigua, Skt. Kitts, Trankebar, USA (indianermission), Nikaragua, Jerusalem, Himalaya og Australien. Fra 1922 og frem til i dag har BDM rundet udsendelse af 200 missionærer foruden mange volontører de seneste 20 år.

8 missionærer fra Danmark ankom til Tabora, Unyamwezi, Tanganyika den 8. december 1922. Det var Johanne og Søren Ibsen, Margrethe Jensen, Johanne Larsen (Mama Larsen), som var nye. De rejste sammen med Anneken og Nis Hansen Gaaarde og Louise født Øster og Johannes Samuel Nielsen, der allerede havde arbejdet i Unyamwezi imellem 9 og 13 år, udsendt af Nordslesvigsk Missionsforening.

Unyamwezi missionen var det område, hvor de fleste danske missionærer efterfølgende arbejdede, om end nogle også arbejdede i Sydhøjlandet. Vi kan spørge, hvad det betyder for os i dag. Et af de vigtige forhold er, at mission, som jo betyder sendelse, i den klassiske protestantiske missionsbevægelse, som også Brødremenighedens Danske Mission er en del af, sendte missionærer. Det var i høj grad pionerarbejde. I Brødremenighedens missionsforståelse indgår ordet "førstegrøde". Det er det eller de mennesker, der var de første til at tage imod evangeliet og blive døbt i et givet område. Den første, der blev kristen i Brødremenighedens arbejde i Sydhøjlandet var en kvinde, Fiabarema. Hun havde lyttet til, at den tyske missionær Br. Meyer prædikede over Matthæus 13, 24-30: Lignelsen om ukrudtet og hveden. Det fortælles, at hun havde siddet lige foran prædikestolen. Roligt og alvorligt sagde hun: "Fader, du har sagt, der kun er ukrudt her. Men jeg har rejst mig for at sige, jeg vil være Guds hvede! Jesus er død også for mig! Han er min frelser! Ved hans blod er jeg frelst!" Der var død stille, mens Fiabarema talte. Samme aften blev hun døbt, den 7. februar 1897. Samme år overtog Brødremissionen Urambo i Unyamwezi. Førstegrøden i Unyamwezi var Johannes Kipamila, der, som det berettes, den 30. september 1900 sagde om Guds ord, som han hørte ved en aftenandagt: "Det gjorde mit hjerte lyst!" Han blev døbt påskedag 1903 i Kitunda.

Hvorfor skal vi høre disse navne, datoer, detaljer i 2022? Det handler om BDM's DNA, om den måde, hvorpå missionselskabet har forstået sin rolle i 100 år. For det første var og er vi et sendende missionselskab; vi sender missionærer. For det andet handler missionsarbejdet i bund og grund om én ting, nemlig at dele evangeliet om Jesu Kristi liv, død og opstandelse med andre mennesker. For det tredje handler det om, at vi som brødre og søstre har søskende i

Kristus i Unyamwezi, altså i Vest Tanzania, som også har andre stammer herunder wasukumaerne. Vi har søskende i Rukwa-provinsen, i Lake Tanganyika-provinsen, i D. R. Congo, i Albanien, i Burundi og Rwanda, og på Vestbredden. På den måde er det, vi i dag, med et temmelig sterilt udtryk, kalder partnerskab snarere er et *familieskab* i Kristus. Når mere end 200 danskere over årene har tilbragt år, nogle af dem mange år af deres liv som medarbejdere i kirkerne, så er missionsarbejdet hjerteblod.

Vi skal ikke blive nostalgiske; det er ikke meningsfuldt. Men vi kan benytte jubilæumsåret til at reflektere over, hvorfor vi er medlemmer, givere, medarbejdere i BDM. For mange gælder det, at det blev i BDM, at vi blev kaldet tjeneste. Ordet kald virker på nogen noget arkaisk, forældet. Jeg tror det er vigtigt, at vi tør bruge det ord, fordi det placerer os i det følgeskab og den medvandring med Kristus, vi ønsker.

Der er selvsagt sket meget på 100 år. Missiologien, arbejdsmetoder- og opgaver har udviklet sig. Missionærerne, der rejste for 100 år siden, var mange gange pionérer. De forkyndte og underviste, men de byggede også; de arbejdede med diakoni, de gjorde mange ting, som vi i dag vil kalde udviklingsarbejde. De tidlige missionærer var ledere, de stod i spidsen for arbejdet, de tog beslutninger. I dag er vores rolle som missionærer anderledes. Vi er medarbejdere i kirkerne. Der er biskopper, præster, læger, sygeplejersker, håndværkere, lærere i kirkerne, som gør langt det største arbejde. Vores rolle er at støtte op om arbejdet i de nu selvstændige kirker. Det kan næsten lyde som om, det er ligegyldigt, om vi har missionærer eller ej. Det er ikke ligegyldigt. Der er opgaver, som ligger godt til os. Det er gennem vore missionærer, at vi i højeste grad vandrer sammen med vore søstre og brødre i kirkerne.

BDM's opgave-portefølje samlet set er betydelig. Missionærerne løser utallige opgaver, volontørerne løser opgaver. Det er for omfattende her at nævne alle de opgaver, der løses, men det er i øjeblikket inden for rådgivning, byggeri, evangelisering, undervisning, hjem for forældreløse børn, skole, klinik, hospitalsarbejde, forebyggende helsearbejde for at nævne nogle. Det er støtte til kirkerne, økonomisk støtte, og projektstøtte. Det er støtte til evangelist- og præsteuddannelse. Det er støtte til handicappede, til kvinder og børn. Vi glæder os, når andre partnere går ind og støtter BDM's arbejde, direkte eller indirekte, herunder DANIDA og andre Brødremissionselskaber.

Men ingen missionærer uden et bagland. Ingen missionærer uden at der er nogen, der lader sig kalde. Ingen forbøn for både missionærer, kirkeledere, kirkemedlemmer uden et bagland. Intet BDM uden et stærkt bagland. Jeg vil gerne sige en stor tak til alle jer, der trofast støtter BDM med forbøn og penge. Tak for jeres medleven, tak for jer.

Ser vi fremad, er vi fortrøstningsfulde. Vi har for tiden, hvad vi kan kalde en fornuftig økonomi. Vi har to dygtige hold missionærer ude, og en pendlermissionær med mange års erfaring. Vi har dygtige volontører ude. Vi har et nyt missionærpar på vej. Vi har mulighed for at støtte kirkerne på mange måder. Stor tak til alle missionærer og volontører. I er i vores forbøn og tanker. At vi har en fornuftig økonomi, betyder ikke, at vi ikke har brug for gaver. Vi tør være ærlige om, at det økonomisk set går meget godt, men vil gerne understrege, at der er behov for gaver fra medlemmer og andre venner. Det er uhyre vigtigt, for der er brug for gaverne.

Der skal også lyde en stor tak til vore medarbejdere i Danmark. Tak til generalsekretær Arngeir Langås. Det er en glæde at arbejde sammen med dig. Tak til Palle Byg, som myreflittigt arbejder med stadigt stigende mængder af bilag og med regnskab. Der skal lyde en tak til Martin Højgård Jensen, der arbejdede som informations- og indsamlingsmedarbejder. Tak for en stor og dygtig indsats. Martin ønskes alt godt og Guds velsignelse på sin vej. Tak til Erik Baun for et formidabelt arbejde med stjernesalg, assisteret af Carsten Bruun Lauritsen. Tak til alle frivillige medarbejdere i genbrugsbutikker, Shop Karibu og i mange andre opgaver.

Jeg vil slutte med at nævne læretækt til den 22. maj, den dag vi fejrede missionsfest: "Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags, for at jeres tro, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves i ild, kan stå sin prøve og blive til pris og herlighed og ære." *Første Petersbrev 1,6-7*

Jørgen Bøytler